

редѣха, като оставяха единъ широкъ празенъ кръгъ на сръдата — мѣстото на наказанието. Тамъ вече стоеше Лазарь. Не смѣеше да погледне нѣкого. Черенъ облакъ го бѣше осѣнилъ. До него се бѣха изправили учителитѣ, навъсени, безмълвни. Ученицитѣ не смѣха дори да дишатъ.

— Фалагата! — наруши мълчанието най-стария учителъ.

Слугата се затече и я донесе. Тя се състоеше отъ две гладки, обли дървета, дълги до метъръ и половина, тежки. Тѣ образуваха нѣщо подобно на кросно въ станъ като се съединѣха. Отъ дветѣ страни на това кросно на еднакво разстояние имаше две дупки, въ които се намѣстваха и стѣгаха на виновния глезенитѣ надъ стѣпалата.

— Седни! — заповѣда сжщия учителъ на Лазаря.

Той седна. Веднага слугата доближи фалагата. Раздвои дветѣ ѝ дървета. Намѣсти Лазаровитѣ нозе и ги стегна. Лазарь, безъ да иска, легна по гърбъ. Не можеше вече да мръдне боситѣ си стѣпала, добре изпънати въ тежката фалага. Ново мълчание настана, нови мжчителни мигове, дълги като години. Слугата стискаше въ дѣсна ръка дрѣнова пръчка, дълга и жилава. Чакаше заповѣдъ. Тя все не идваше.

— Удряй! — Чу се най-сетне.

И слугата зашиба. Лазарь не охна, не се мръдна. Сякашъ това наказание бѣ неотразимо, неминуемо като нѣкой природенъ законъ, срещу който не бива да се възстава, не бива да се роптае, а да се приема съ желѣзно търпение, съ покорностъ, защото иначе неможе.

— Едно, две, три — шибаше и броеше слугата — четири, петъ, шестъ, седемъ, осемъ, деветъ, десетъ . . .

— Стига! — извика учителя.

Достатъчно бѣше това, понеже не боя бѣ сръдството за въздействие, а самата тържествена и бавна процедура на наказанието, дори самото име на фалагата. Ударитѣ да бждатъ повече, или по-малко, зависѣше отъ много съображения. Ние ученицитѣ толкова се боехме отъ фалагата, щото всѣкога съ трепетъ минавахме край дулапа, дето обикновено я оставяха. Самото ѝ мѣсто бѣ станало за насъ страшно.